

Når jeg tager ordet i denne sag, er det, fordi jeg har erfaring for, hvad der viser sig med de her kommissionsdomstole, idet jeg var en af dem, der blev offer. Jeg blev frikendt, men tænk på, hvad man unødigt brugte af penge til sådan en kommissionsdomstol. Jeg synes, det er et meget godt forslag, der er kommet.

Jeg vil kaste nogle andre ting ind i debatten. I Europa-Parlamentet har man nu i forretningsordenen vedtaget, hvordan man laver undersøgelsesudvalg. Det er for øvrigt godkendt af Ministerrådet, og lovgrundlaget er i orden. Jeg har den ære at sidde i et undersøgelsesudvalg om kogalskab, og det foregår på den måde, at der er åbne møder, og dem, vi indkalder som vidner, har vidnepligt. Jeg var lidt skeptisk over for, om det kunne lade sig gøre, men erfaringerne indtil nu har vist, at det er aldeles fortrinligt, at de har vidnepligt. Det var også meget interessant at se, at i de første møder var der vel mellem 40 og 60 journalister til stede. Det vil sige, at der kom noget ud om, hvad der foregik, og vi fik også noget ud af de vidneudsagn, der kom.

Problemet bliver så, hvordan man til slut får lavet en rapport, for vi har yderligere den erfaring, at man kun får 3 måneder til at lave en undersøgelse. Så kan fristen forlænges to gange til maksimalt 6 måneder.

Derfor vil jeg foreslå Folketinget, at man ikke forhaster sig, men prøver at finde ud af, hvad erfaringerne nede fra et andet folkevalgt organ er om, hvordan man klarer disse undersøgelser. Vores opgave i kogalskabsudvalget er nemlig ikke at placere ansvar. Vores opgave er at finde ud af, hvor der er begået nogle fejl. Det er ikke parlamentets opgave at straffe eller pålægge et ansvar, det er der andre myndigheder til.

Derfor synes jeg ikke, at hverken dommere, ministre eller embedsmænd skal være medlemmer af disse udvalg. Her synes jeg, at Folketinget skal vise sin uafhængighed. Det er et lovgivende organ, der er fuldstændig uafhængigt af regeringsmagten. Man kan ikke kontrollere regeringsapparatet, hvis det også er inddraget.

På nuværende tidspunkt er jeg meget glad for, at man har fremsat dette forslag, men jeg vil henstille, at man venter lidt med at drage nogen konklusioner, indtil vi har fundet ud af, om de to undersøgelsesudvalg, der foreløbig kører i parlamentet, kan fungere. Problemet er selvfølgelig, hvordan man får lavet et kommissorium, men det har jo altid været et problem.

Hvis man laver et kommissorium og får en ordfører, som får ansvaret for at få samlet en

rapport eller en betænkning, mener jeg ikke, at det skal være en embedsmand. Jeg mener, at der må være folk i Folketinget, som er i stand til at formidle dette arbejde i en fælles rapport til sidst.

Med disse ord vil jeg gerne sige tak for, at man tager dette op, og for, at Folketinget præciserer sin uafhængighed af den udøvende magt.

Pia Gjellerup (S):

Mange ordførere har ytret en særlig form for glæde, fordi dette er Folketingets lovforslag. Jeg forstår meget vel, hvorfor man gør det, og det har været en lang tørn at komme dertil. Det har heller ikke været nogen hemmelighed, at jeg ikke har været den store beundrer af den, jeg er lige ved at sige, gensidige hyldest, fordi vi kan præstere at fremsætte et forslag, som andre har lavet, når man ikke forholder sig til de elementer, som ligger i forslaget.

Vi står i dag med sådan en relativt skotskter-net besvarelse på vores eget forslag, og det er måske lidt pudsigt, men hvis vi kan gøre arbejdet efter det her, er det helt i orden, og så går vi ind i det fra Socialdemokratiets side med den ambition faktisk at gøre det hurtigt, ikke for hurtigt, som nogle ville lægge mig i munden, men gøre det hurtigt, for erfaringen er, at når der foreligger forslag, som vi alle har forskellige holdninger til, er risikoen for, at vi skubber det ud, fordi det er besværligt at forene holdninger, så forfærdelig stor.

Jeg synes, at vi i hvert fald skal slutte debatten med at give hinanden håndslag på, at når vi dog har kunnet enes om at fremsætte et lovforslag, som vi har et lidt skotskternet forhold til, gør vi os også stor umage for hele tiden at skubbe på for at komme til at afklare nogle af de dilemmaer, som har været genstand for hele debatten.

Jeg tror, det var fru Margrete Auken, der brugte udtrykket dilemmaer, og det er rigtigt, at vi har en hel række dilemmaer foran os. Dilemmaer er karakteriseret ved, at ligegyldigt hvilket svar man giver, indeholder svaret nogle problemer. Så har man principielt to muligheder: man kan lade være med at svare, eller man kan forsøge at svare. Dette med at lade være med at svare er ikke værdigt, i hvert fald ikke for folketingsmedlemmer, for vi er vant til at søge svarene, så den mulighed er selvfølgelig ikke til stede for os, medmindre vi vil have i den situation at være sådan temmelig uansvarlige og på skift sejle fra et synspunkt til et andet. Det håber jeg ikke, og det tror jeg ikke der er nogen der vil.